C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Saberhagen_Fred-Dlouha_cesta_domu.pdb

PDB Name: Saberhagen-Dlouha cesta domu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Fred Saberhagen

Dlouhá cesta domů

Když Marty poprvé spatřil onu věc před sebou, byla to jen nepatrná zelená tečka vzdálená osm set tisíc kilometrů. Objevovala se každých pět vteřin na obrazovce jeho dálkového radaru.
Martyho dělilo od slunce už šest a půl miliardy kilometrů. Mířil se svou lodí Clementine nebo Clem, jak jí krátce říkal, stále dál a proplétal se přitom pomalu shluky kusů skal kroužících na své oběžné dráze. Tady, v oblasti za Plutem, hledal Marty cenné minerály v takové koncentraci, která by při jejich dolování znamenala zisk.
Ta věc na jeho radaru nevypadala příliš slibně, byla moc malá. Ale protože se nacházela téměř na jeho trase, nebude ho stát mnoho úsilí, podívat se na ni zblízka. Možná je to tuhé germanium. A potom, v dohledu nebylo nic lepšího.
Marty se opřel ve svém kontrolním křesle a pronesl: "Něco se nám tady objevilo, chlapče." Nemusel se oslovovat nijak přesněji. Na palubě Clementine byla kromě něho jen jedna lidská bytost. A pokud věděl, od dalších lidí je dělilo pár miliard kilometrů.
Z reproduktoru se ozval Laurin hlas. Byla v kuchyni, o dvě patra níže. "Je to blízko? Máme ještě čas na snídani?"
Marty si pozorně prohlížel radar. "Při současné rychlosti asi pět hodin.
Doufám, že to nebude ztráta času, když zpomalíme a tu věc si prohlédneme."
Zadal hlavnímu komputeru na Clementine úkol najít nejúspornější způsob zapojení motorů při přibližování ke svému objevu.
"Pojď se najíst!"
"Dobře, už jdu." On i komputer studovali malou tečku společně. Potom Marty opustil kontrolní místnost, aby posnídal s Laurou, která byla už tři měsíce jeho ženou. Novému objektu nepřikládal žádnou mimořádnou důležitost. Když v uměle udržované přitažlivosti scházel po schodech dolů, slyšel, jak motory začínají pracovat.
Za několik hodin už studoval svůj objev mnohem pozorněji, se stále vzrůstajícím zájmem. Stav jeho mysli byl kdesi na rozhraní mezi opatrností badatele a povznesenou náladou prospektora očekávajícího skvělý nález.
Když se Clem přiblížila na vzdálenost několika stovek kilometrů, neuvěřitelný tvar neznámého tělesa způsobil, že si Marty poposedl až na samý okraj židle. Byla to jehla dlouhá přibližně padesát kilometrů, o průměru asi sto metrů. Marty nikdy neočekával, že by ve vesmíru našel věc podobných rozměrů.
Bylo jasné, že se nejedná o žádný náhodný kus skály. A také to nebyla kosmická loď, kterou by Marty kdy viděl, nebo o ní jen i slyšel. Jeden její konec mířil ke Slunci; to ho přimělo k poznámce, že se jedná o miniaturní kometu, včetně ocasu. Laura ho nejprve vzala vážně, pak si ale připomněla určitá fakta o kometách, a jemně ho pleskla: "Och, ty!"
V jeho mysli se vynořila jiná, mnohem reálnější možnost, která měla za následek rychlé vystřízlivění. Pravěký strach z mimozemšťanů, který pronásledoval lidi ze Země po téměř tisíciletí přerušovaného vesmírného bádání a který nikdy nenašel opodstatnění, teď náhle vnikl do útulné kontrolní místnosti skrze zelené oko radaru.
Mimozemšťané byli vždy dobrým zdrojem zábavy při setkáních vesmírných pilotů. Ale když jim člověk stál tváří v tvář několik miliard kilometrů od Země, náhle se už nezdáli být tak zábavní. Zvláště na lodi určené pro dolování, zpracování rudy a její odvoz, a ne pro diplomatické jednání nebo hrdinské činy, pomyslel si Marty. Jediná lidská bytost, s jejíž pomocí mohl počítat, byla dívka na své první vesmírné cestě. Marty se proto cítil v dané situaci stěží na to, aby mluvil a jednal za celou lidskou rasu.
Trvalo mu asi minutu, než nařídil autopilot tak, aby při náhlém pohybu neznámého tělesa X spustil poplach, a uvedl Clem do úhybného taktického manévrování. Potom dal robotu-knihovníkovi příkaz vyhledat v mikrofilmových záznamech jakoukoliv zmínku o kosmické lodi, která by měla tak neuvěřitelné rozměry.
Existovala možnost - do jaké míry reálná si Marty netroufal odhadnout, protože jakékoliv vysvětlení se zdálo být přitažené za vlasy - že X byl opuštěný vrak, trup nějaké lodi mrtvé desítky, stovky nebo i tisíce let.
Podle zakona by takový nález patřil jemu, jestliže by ho dotáhl do přístavu. Hodnota nálezu mohla být hodně vysoká nebo hodně nízká. Ale už samotná vyhlídka na odměnu ho lákala.
Marty zastavil Clem. Všiml si, že rychlost X se rovnala nule. "To je zajímavé," mumlal si pro sebe. "Že by... vesmírná kotva?"
Vesmírné kotvy se používaly už tisíce let. Bylo to zařízení, které umožňovalo lodi připoutat se k určitému bodu v gravitačním poli nějakého gigantického tělesa, jako například Slunce. Jestliže X bylo zakotveno, neznamenalo to však

ještě, že na jeho palubě byl život. Když byla taková kotva "vyhozena", loď mohla zůstat na stejném místě tak dlouho, dokud vydržel její trup.
Laura přinesla Martymu do kontrolní místnosti obložené chleby a teplý nápoj.
"Jestli zavoláme Vesmírnou flotilu a ta tu věc odtáhne, nebudeme z toho mít nic," říkal Lauře mezi jednotlivými sousty.
"Tedy za předpokladu, že se nejedná o - mimozemšťany."
"Mohl by tam být někdo živý?" Hleděla upřeně na obrazovku. Její obličej byl vážný, ale jak si Marty všiml, ne vystrašený.
"Myslíš lidé? Ne. Vím určitě, že v poslední době žádné podobné lodi nebyly používány. Před mnoha, mnoha lety stavěla Stará říše ještě větší lodě, ale neslyšel jsem o žádné, která by měla takový podivný tvar..."
Robot-knihovník oznámil, že nic nenašel. "Vidíš?" řekl Marty. "A to tam mám dokonce většinu starých typů."
Na chvíli se rozhostilo ticho. Kdesi v pozadí se ozvala reprodukovaná večerní hudba.
"Co bys dělal, kdybych tady nebyla?" zeptala se ho Laura.
Neodpověděl přímo, ale uvažoval nahlas: "Neznám psychologii našich hypotetických mimozemšťanů. Ale zdá se mi, že když se někdo vydá zkoumat sluneční soustavy, udělá to stejně, jako to dělali Pozemšťané - použije lodě s nejlepším vybavením schopných nejvyšších rychlostí a s nejlepšími zbraněmi na palubě. Takže jestliže na X jsou mimozemšťané, myslím, že by Clem neměla nejmenší naději, kdyby došlo k boji nebo k pronásledování."
Odmlčel se. Zamračeně pohlédl na obraz X: "Ten prokletý tvar - to prostě nedává žádný smysl."
"Mohli bychom zavolat Vesmírnou flotilu - neříkám ale, že bychom to měli udělat," dodala chvatně. "Ty rozhodni. Já si nebudu stěžovat, ať rozhodneš jakkoliv. Jen se snažím pomoci ti celou věc promyslet."
Podíval se na ni. Věřil, že by si nestěžovala, a stiskl jí ruku. Cokoliv jiného se zdálo být zbytečné. "Kdybych byl sám," vrátil se k její původní otázce, "skočil bych do skafandru, šel se na tu věc podívat zblízka a potom bych ji odtáhl do Ganymedy a prodal ji jako raritu. Možná, že bych vydělal dost peněz na to, abychom mohli mít svatbu ve velkém stylu, a abych vyměnil Clem za prvotřídní loď, nebo abych získal asteroid a pár robotů-prospektorů. Ale nevím. Možná bychom přece jen měli zavolat Vesmírnou flotilu." Laura se na něho mile pousmála. "Svatbu už jsme měli, a byla přesně taková, jakou jsem si přála. A kromě toho si myslím, že nikdo z nás

by nebyl moc šťastný, kdyby měl sedět někde na asteroidu. Jak dlouho si myslíš, že ti bude ta prohlídka trvat?"
U vzduchové komory ji však přepadly obavy: "Ach, Marty, viď, že to není nebezpečné? Prosím tě, buď opatrný a vrať se brzy." Políbila ho, než si natáhl helmu.
Clem stála několik kilometrů od X. Marty nasedl na svůj vesmírný skútr a pomalu se začal ze strany přibližovat k záhadnému tělesu.
X bylo tak dlouhé, že mu napravo i nalevo zakrývalo pohled na hvězdy.
Připadalo mu to jako vzdálené pobřeží nějakého ohromného ostrova uprostřed pokojného pozemského moře; hvězdy pod ním jako by odrážely ty nahoře. Ale kosmos byl příliš černý na to, aby člověk mohl setrvat v takové iluzi.
Miniaturní FM radar mu ukázal, že je vzdálen tři sta metrů od X. Zmírnil rychlost použitím zpětných trysek a zapnul reflektor. Jak pohyboval světelným kuželem, blýskavý kov odrážel světlo zpátky na něho. Zastavil reflektor na místě, kde se ukázala tmavá dutina.
"Místo pro záchranný člun... prázdné," pronesl nahlas, jak se díval skrz malý teleskop upevněný na skútru.
"Takže je to vrak? Vseje v pořádku?" zeptal se Lauřin hlas v jeho helmě.
"Ano, vypadá to tak. Nemám téměř žádné pochybnosti. Pojedu se teď na to podívat zblízka." Skútr se pohnul vpřed. X byl zřejmě jen nějaký neobvyklý typ lodi, o kterém ani on, ani autoň standardních příruček v jeho knihovně nikdy neslyšeli. Znělo to sice trochu bláhově, ale...
Deset metrů od lodi se znovu zastavil. Nařídil skútr na automatický chod, ujistil se, že pojistné lano má pevně připoutané k opasku, a odrazil se směrem k X.
Nejprve se povrchu lodi dotkly Martyho ruce ve skafandru. Byl to lehký a zkušený pohyb. Za okamžik už stál vzpřímeně, udržován silou magnetických bot. Rozhlédl se kolem sebe. Nikdo na jeho přítomnost nereagoval.
Marty se otočil ke Slunci. V dálce, mnoho kilometrů před ním, se tmavý válec zdánlivě zužoval, jako cesta, po které by člověk mohl putovat domů, směrem k malinkému Slunci.
Trup lodi kolem něho byl hladký, vypadal stejně jako povrch jakékoliv normální kosmické lodi. Na druhé straně od Slunce, ve značné dálce, Marty nejasně rozeznával jakousi konstrukci. Opět nasedl na skútr a vydal se tím směrem.
Když se přiblížil asi na kilometr a půl, uviděl, že jsou to několik metrů vysoké sloupy, které se tyčily v pravém úhlu k povrchu lodi. Zvedaly se po celém obvodu záhadného objektu X. Na jejich koncích byly kovové koule, kdysi roztavené, ale nyní vychladlé natolik, že nijak neovlivnily teploměr, který u nich Marty přidržel. Ani měřič radioaktivity neukazoval nic mimořádného.
"Hm," řekl Marty po chvilce, dívaje se na sloupy.
"Máš něco?"
"Myslím, že jsem na to přišel. Není to tak šílené, jak jsme si mysleli.
Podívám se ještě na jednu věc.." Řídil skútr pomalu kolem obvodu X.
Ve třetině cesty narazil na něco, co vypadalo jako mělký zákop, necelé dva metry široký a asi půl metru hluboký. Když posvítil dolů, uviděl jen temně šedé dno. Zákop se táhl podélně; Marty nedohlédl jeho konce ani v jednom směru.
Nad zakopem v jednom ze sloupů byl výřez velký jako dveře.
Marty pokýval hlavou a usmál se pro sebe. Nastartoval a zamířil zpět ke Clementine.
"Není to žádná kosmická loď, jen její část," řekl Lauře o trochu později.

Listoval v pořadači s mikrofilmy s výrazem člověka, který ví, co hledá.
"Proto náš knihovník nic nenašel. Vzpomínám si, že jsem o tom něco četl.
Ve Staré říši, asi před dvěma tisíci lety, používali lidé trochu odlišný pohon než my. Bylo pro ně úspornější pohánět jednu obrovskou loď než několik menších. Lodě připravené k letu byly sestaveny z dlouhých úzkých částí připevněných k sobě podélně. Kolik sekcí takto spojili, to záleželo na velikosti nákladu, který chtěli přepravit. To, co jsme viděli, je s největší pravděpodobností jedna taková sekce."
Laura se mračila: "To musela být strašná práce, montovat jednotlivé části dohromady a pak je zase rozpojovat, i když to bylo ve vesmíru."
"Používali vesmírné kotvy. Ten zákop, o kterém jsem se zmínil, měl dno ze silového pole, takže se jím dala spustit kotva. Potom se celou částí dalo pohybovat buď dopředu nebo dozadu, nebo se mohla oddělit od ostatních... A, tady je to, myslím. Vlož tenhle proužek filmu do projektoru."
Na jedné fotografii bylo vidět něco, co připomínalo konec svazku dlouhých jehel. Visely proti hvězdnému nebi, které vypadalo neskutečně. Text pod obrázkem v plynulém písmu Staré nše stručně popisoval loď. Na dalších fotografiích byly zobrazeny detailně jednotlivé části.
"Ano, to musí být ono," řekl Marty zamyšleně. "Vypadá legračně, ta stará roura."
"Zajímalo by mě, proč ztroskotala."
"Pohonné hmoty v té době někdy vybuchovaly, to mohlo být příčinou. A tato část zůstala nějakým způsobem zakotvená v gravitačním poli Slunce - je to ale divné."
"Co myslíš, jak dávno se to stalo?" zeptala se Laura. Měla ruce zkřížené před sebou, jako by jí byla zima, i když na Clementine nebylo chladno.
"Muselo to být před dvěma tisíci lety, nebo ještě dřív. Asi tak dlouho se už tyto lodi nepoužívají. Zítra si vezmu s sebou brašnu s nářadím a podívám se dovnitř." Začal si psát seznam věcí, o kterých si myslel, že je bude potřebovat.
"Historikové by pravděpodobně za celou nepoškozenou loď dobře zaplatili," přemýšlela nahlas Laura, zatímco čmáral po papíru.
"To není špatný nápad. Ale na palubě je možná něco opravdu cenného - i když to samozřejmě nebudu schopen podrobně prozkoumat. Stejně asi budu muset vniknout dovnitř násilím."
Ukázala najeden nákres. "Podívej. Část dlouhá padesát kilometrů musí být ta, kde byly kabiny pro cestující. A podle tohoto plánu nemá žádný vlastní pohon. Museli bychom ji odtáhnout."
Zvedl hlavu. "Správně. Ale stejně bych tu věc asi nezkoušel nastartovat, i kdyby měla vlastní pohon."
Našel na plánku umístění komor a snažil se zapamatovat si jejich polohu.
Příští ráno zastihlo Martyho, jak nakládá dodatečné nářadí, přístroje a výbušniny na svůj skútr. Po cestě k X (ta věc pro něho byla stále ještě X) se nic zvláštního neudalo. Tentokrát přistál asi ve třetině délky lodě, kde očekával, že najde vhodnou přetlakovou komoru. Doufal, že ji otevře, aniž by unikla atmosféra nebo plyny přítomné v hlavních sekcích, protože náhlé snížení tlaku by mohlo poškodit neznámý obsah lodi. Až se dostane dovnitř, vybere si, jakým směrem se dá.
Našel takové vhodné místo přesně tam, kde podle plánů mělo být. Byl to malý pomocný vchod, jen několik metrů vzdálený od kotevního kanálu. Věděl, že dno kanálu je tvořeno silovým polem a že se tedy nedá použít jako vchod. Daly se jím sice spouštět a vytahovat kotvy, ty však v něm zůstávaly částečně zapuštěné nastálo. Také nechtěl vrtat otvor do trupu lodi; to by mohlo způsobit náhlý únik vzduchu, možná i nebezpečnou explozi.
Marty se opatrně pustil do práce na dveřích přetlakové komory. Několik minut pracoval s elektronickým zvukovým přístrojem, snažil se zjistit, jestli vnitřní dveře jsou také zavřené. Když už byl o tom téměř přesvědčen, něco ho přimělo zvednout hlavu. Upřel zrak do dálky, směrem ke Slunci, kam se táhl dlouhý trup X.
Něco se k němu přibližovalo.
Ve vteřině seděl na svém skútru, ruku na startovacím zařízení. Pak si uvědomil, že se dívá na vlnu horkého vzduchu, který jako fantom zkreslil tvary hvězd viděné skrz něj. Příčinou toho byla bezpochyby vesmírná kotva, která jela kanálem.
Marty se přemístil o několik metrů a sledoval kotvu, která se pohybovala rychlostí svižné chůze. Pohybovala se... ale byla přece zapuštěná do vesmíru!
"Lauro!" zavolal. "Děje se tu něco divného. Zjisti mi, prosím tě, jestli se ta loď pohybuje."
Laura jedním slovem potvrdila příjem, jako profesionál. Správná dívka, pomyslel si. Nemusím se o ni strachovat.
Popojížděl dál na svém skútru podél X tak, aby byl stále na stejné úrovni s domněle se pohybuj ící kotvou.
Laurm hlas se znovu ozval: "Pohybuje se, směrem ke Slunci. Rychlost asi deset kilometrů za hodinu. Možná méně - je těžké určit přesně tak nízkou rychlost."
"Dobře. To jsem si také myslel." Doufal, že jeho hlas zní klidně. Zvažoval situaci. Takže to byl trup lodi, co se pohybovalo! Kotva

byla pevně zapuštěna a silové pole klouzalo kolem ní. Ať už byla pňčina pohybu jakákoliv, nezdálo se, že by loď mířila k němu nebo ke Clem.
"Podívej, drahoušku," pokračoval, "něco tady nehraje." Vysvětlil jí celou záležitost s kotvou.
"Musím si to prohlédnout. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Neboj se, stáhnu se zpátky, kdyby to vypadalo nebezpečně." Něco mu říkalo, aby se vrátil na svou loď, a zavolal Vesmírnou flotilu. Ale nedalo mu mnoho práce, aby tento vnitrní hlas umlčel. Myšlenku zavolat Vesmírnou flotilu stejně nikdy nebral vážně.
Asi o čtyři hodiny později se záhadná kotva přiblížila ke konci své dráhy, asi třicet metrů od zádi lodi. Zpomalila a

nakonec se úplně zastavila.
Minutu se nic nedělo. Marty ohlásil všechno Lauře. Seděl vzpřímeně v sedle svého skútru a hleděl do vesmíru, který mu však nenabídl žádné objasnění.
V prostoru mezi kotvou a koncem dráhy se objevil mihotavý třpyt. Musí to být jakási výpusť z vnitřku lodi ven do vesmíru. Marty ucítil na svém těle studený pot. Po chvilce kotva zmizela skrz silové pole v trupu lodi.
Marty čekal dalších dvacet minut, ale nic se neudalo. Uvědomil si, že pevně svírá kontrolní spínače skútru, a že se chvěje únavou.
Tu noc se Laura a Marty střídali ve spánku. Kolem poledne příštího dne seděla Laura u teleskopu, když se kotva číslo jedna znovu objevila, tentokrát na přídi lodi. Po několika okamžicích kotva, která byla na zádi, zmizela.
Marty vrhl pohled na komunikátor, kterým mohl kdykoliv zavolat Vesmírnou flotilu. Kdyby se rozhodl, že potřebuje jejich pomoc, trvalo by nejméně několik hodin, než by přiletěli, protože tak blízko Slunce bylo nepraktické cestovat rychleji než světlo. Potom uhodil pěstí do stolu a zaklel. "Jediné vysvětlení je, že uvnitř stále funguje nějaký mechanismus." Přistoupil k teleskopu a pozoroval, jak kotva číslo jedna započala opět svou domnělou pouť pomalu k zádi lodi. "Nechápu. Tohle musím vyřešit."
Radar ukázal, že X se pomaličku posunovalo směrem ke Slunci, rychlostí asi deset kilometrů za hodinu.
"Je vůbec pravděpodobné, že po dvou tisících letech by tam zbývalo tolik energie, která by mohla pohánět takový mechanismus?" zeptala se Laura.
"Myslím, že ano. Každé pasažérské oddělení bylo vybaveno lampou na vodík."
Znovu vytáhl mikrofilm. "Ano, malá vodíková lampa určená na elektrické osvětlení a vytápění kabin a na pohon nouzového zařízení pro..." Jeho hlas ¾mlkl, pak pokračoval jakoby omámeně: "... pro recyklování vody a potravin."
"Marty, co říkáš?"
Zvedl se, pořád ještě zíraje na plánek. "A vysílačky byly pouze v záchranných člunech, a ty jsou pryč. Zajímalo by mě, jestli... no ovšem.
Výbuch je mohl rozbít, odervat od lodi a tak..."
"O čem to mluví¾?"
Znovu pohlédl na komunikátor. "Nouzový vysílač schopný spojení s Plutem by nebylo jednoduché instalovat ani dnes. V dobách Staré říše..."
"Cože?"
"A co se týče vzduchu-" Najednou jako by se probral. Podíval se nesměle na Lauru. "Právě mě něco napadlo. Musím tam jet ještě jednou."
O hodinu později přistál na X potřetí, tentokrát blízko jiné malé vzduchové komory, na jejíchž vnějších dveřích začal hned pracovat. Když zjistil, že vnitrní dveře jsou zavřené, vyvrtal díru do vnějších, aby se uvolnil tlak, který je držel přibouchnuté. Mechanismus na otevírám dveří byl zaseknutý, bezpochyby následek toho, že po dvacet století ho nikdo nepoužíval. Avšak vibrační úderník ho uvolnil natolik, že se s ním dalo manipulovat rukou. Nahlédl dovnitř. Vzduchová komora vypadala stejně jako každá jiná.
Ucpal otvor, který udělal ve vnějších dveřích, aby mohl, jak doufal, otevřt vnitrní dveře normálně. Několikrát otevřel a zase zavřel vnější dveře, aby si byl jist, že se dostane ven tak rychle, jak bude potřebovat.
Upevnil si ke skafandru několik nejnutnějších nástrojů, vesele se rozloučil s Laurou - neočekával, že vysílačka bude fungovat z vnitřku lodi - a zavřel za sebou dveře vzduchové komory. Použil opět úderník a uvolnil ventil, kterým mělo vniknout do vzduchové komory to, co představovalo atmosféru v lodi. Stalo se. Jeho měřič na zápěstí mu ukázal, že výše tlaku v komoře je blízká normální výši v komické lodi. Skrz mikrofon zabudovaný ve skafandru k němu začaly nejasně doléhat zvuky jakoby mnohohlasého zpěvu. Marty se v žádném případě nechystal sundat si skafandr a helmu.
Vnitřní dveře fungovaly bezvadně, což svědčilo o zručnosti stavitelů Staré říše. Když jimi procházel, otočilo ho to náhle vzhůru nohama. Trochu mu to ubralo na jeho pocitu hrdinského dobrodružství, na druhé straně tím však zjistil, že umělá přitažlivost na X stále ještě, alespoň do určité míry, fungovala. Postavil se znovu na nohy. Světla z jeho skafandru ozářila jakýsi předpokoj vybavený skříňkami na skafandry, s dveřmi v každé stěně.
Nikde neviděl žádné známky poškození.
Marty vykročil a zkusil dveře na pravé straně. Vytáhl zbraň, potom však zaváhal a zastrčil ji zpět do pouzdra. Polkl. Pomalu dveře otevřel, ale našel jen další, středně velkou místnost, která byla úplně prázdná.
Dalšími dveřmi se dostal do úzké chodby, ve které tlumeně svítilo několik světel. Postupoval chodbou a přitom se snažil dívat se před sebe i za sebe současně. Došel k točitému schodišti a začal po něm stoupat tak tiše, jak jen ve skafandru mohl.
Schodiště ho přivedlo na dlouhý balkón, ze kterého Marty viděl to, co muselo být hlavním koridorem X - chodba dvacet metrů široká a tři podlaží vysoká. Byla slabě osvětlená a ztrácela se v dálce.
Na druhé straně chodby, jedno patro pod Martym, vyšel ze dveří člověk.
Byl to starý muž, zřejmě krátkozraký, protože si nevšiml postavy ve skafandru, která pevně svírala zábradlí a zírala dolů na něho. Muž byl bos, na sobě měl jen jakousi tuniku, složitě vyšívanou v mnoha barvách.
Hleděl dolů do chodby, zatímco Marty se díval na něho, zkamenělý v šoku.
Když se Marty vzpamatoval, ucouvl o několik kroků od zábradlí. Stal nyní téměř celý ve stínu. Otočil hlavu a sledoval pohled starého muže. Uviděl, že silové pole, jímž se pohybovaly kotvy, probíhalo prostředkem chodby v mělké prohlubni. Za normálních okolností, když X tvořilo část celé funkční mezihvězdné lodi, byla prohlubeň zřejmě pokryta pohyblivým pásem nebo něčím podobným.
Starý muž obrátil pozornost k velké nádobě, ve které se zelenala spleť rostlin s plochými, tmavě zelenými listy. Sáhl na

jeden list a pak pootočil kohoutkem umístěným nad nádobou a napustil do ní vodu z trubky, která vedla i k dalším nádobám s rostlinami rozestavěným v pravidelných odstupech podél chodby. "Kvůli kyslíku," řekl Marty nahlas téměř klidným hlasem. Byl zaskočen zvukem vlastního hlasu v helmě, ale reproduktor nebyl zapnutý, a nikdo ho tedy nemohl slyšet. Starý muž utrhl z jedné rostliny červenou bobuli a roztržitě ji žvýkal.
Marty pohnul bradou směrem k vypínači reproduktoru uvnitř helmy, ale pohyb nedokončil. Napůl zvedl ruku, jako by chtěl zamávat, ale strach ho zadržel a přinutil ustoupit do stínu vzadu na balkónu. Když otočil hlavu doprava, směrem k bližšímu konci chodby, uviděl jednu z kotev. Nebyla zapuštěna do vesmíru, ale odpočívala na podpěře na konci prohlubně, téměř celá vytažená ze silového pole.
Blízko schodiště, po kterém se dostal na balkón, uviděl Marty napůl otevřené dveře vedoucí do tmy. Uvědomil si, že světla na jeho skafandru nesvítí; musel je vypnout, aniž si toho byl vědom. Zapnul jedno světlo.
Pohyboval se opatrně, aby ho starý muž nespatřil. Vešel do temné místnosti a začal ji zkoumat. Byl to první pokoj z malého apartmá, které kdysi sloužilo jako kabina pro cestující. Nábytek byl prostý, ale byl to vůbec první nábytek, který Marty na palubě X viděl. V jednom rohu visely obleky podobné tunice starého muže, i když na žádných nebyl přesně stejný vzor.
Marty vzal do prstů látku jednoho z nich a podržel ji blízko před průhlednou částí helmy. Pokývl hlavou; zdálo se, že se jedná o materiál vyrobený technikou recyklace. Nevěřil, že drží v ruce věc starou téměř dva tisíce let.
Marty vyšel z malého pokoje a zastavil se ve stínu, světla na skafandru zhasnutá. Rozhlédl se kolem. Starý muž zmizel. .
Vzpomněl si, že se onen muž díval dolů nekonečnou chodbou, jako by cosi očekával. Ale nic nového se v tom směru nedělo. Zesílil jeden z mikrofonů ve skafandru a zaměřil ho na tu stranu.
Z dálky se k němu donesl zpěv mnoha lidských hlasů. Snažil se v těch zvucích rozeznat něco jiného než zpěv, ale se vzrůstajícím vzrušením se pomalu přesvědčoval, že jeho první dojem byl správný.

Zatímco přemítal, jestli se má vrátit ke skútru, a vydat se tím směrem, zpěv byl stále hlasitější a bezpochyby se k němu blížil.
Opřel se o pažení vzadu ve stínu balkónu. Jeho tmavý skafandr bude skoro neviditelný zezdola z osvětlené chodby, zatímco on se bude moci dívat dolů bez potíží. Část jeho mysli ho pobízela, aby se vrátil k Lauře a zavolal Vesmírnou flotilu, protože tito neznámí lidé mohou být nebezpeční. Ale nemohl se přimět k odchodu, chtěl vidět víc. Ušklíbl se, když si uvědomil, že z X žádný zisk mít nebude.
Potil se, přestože chladicí zařízení ve skafandru bylo zapnuté. Slyšel, jak se zpěv ozývá stále hlasitěji. Mužské a ženské hlasy se zvedaly a klesaly ve složité melodii, chvílemi zpívaly společně, chvílemi odděleně.
Jejich jazyk byl pro Marty ho neznámý.
A náhle se lidé objevili v jeho zorném poli. Nejdříve vypadali jako malé barevné tečky v dálce, ale když se přiblížili, uviděl Marty, že kráčí v dlouhých vyrovnaných řadách po osmi, čtyři na každé straně pruhu silového pole. Muži a ženy šli pohromadě, viditelně bez jakéhokoliv uspořádání podle věku nebo pohlaví či velikosti. Děti a staré lidi však Marty nespatřil.
Lidé zpívali. Při chůzi byli nakloněni dopředu, zavěšeni do silných lan, která byla ozdobena stejně složitým vzorem jako oblek starého muže. Onen muž nyní opět vyšel, aby je pozdravil, a několik dalších starých mužů a žen se k němu přidalo. Jedněmi krátce otevřenými dveřmi zahlédl Marty v jasně osvětlené místnosti stroje, na kterých ležely napůl utkané látky.
Rozeznal v nich tkalcovské stavy a s údivem zavrtěl hlavou.
Přicházející zástup už byl velice blízko - stovky lidí táhnoucí lana, která vedla k něčemu, co Martymu připomínalo rozvětvený strom se zakřivenými kovovými trubkami místo větví. Tento strom jel nad prohlubní, připevněný ke kotvě. Za kotvou šla malá skupina dětí ve věku asi od deseti do čtrnácti let.
Táhly na provazech káru, ve které stály nádoby podobné kotlům na jídlo a pití. Na úplném konci průvodu kráčel muž v nejlepších letech, vysoký, atletické postavy, s velkolepou čelenkou na hlavě. Když byl zhruba na stejné úrovni s Marty m, náhle se zastavil a vydal ostrý příkaz. Zpěv a veškerý pohyb okamžitě ustaly. Několik mužů stojících nejblíže přistoupilo ke stromu a hbitě ho odvázalo od kotvy. Ostatní přidržovali uvolněná lana.
Ohromná setrvačnost masy X přiblížila konec silového pole ke kotvě, která nyní narazila na podporu držící kotvu číslo dvě a natlačila ji až úplně dozadu, kde už zdánlivě nebylo žádné místo.
Marty nyní rozeznal za podpěrou blok tvořený silovým polem, který se postupně zvětšoval, jak vstřebával energii mohutného tlaku mezi lodí a kotvou. Od bloku vedlo potrubí, zřejmě někam, kde může být energie uskladněna, než přijde čas a X bude dál poháněno směrem ke Slunci. Jedna žena s čelenkou nyní vylezla na podpěru a uvolnila kotvu číslo dvě. Ta klesla do prostoru pod trup lodi a 'přivázala' X na to místo, kde byla kosmická loď dosud držena kotvou číslo jedna. Skupina mužů postoupila kupředu a začala zvedat kotvu číslo jedna...
Aniž si to uvědomil, sestupoval Marty po schodech na zpáteční cestě ke vzduchové komoře. Za ním doznívaly hlasy, které se zvedaly a klesaly v přednesu něčeho, co možná bylo modlitbou. Marty se pohyboval trochu jako ve snu a nedával moc pozor na své okolí, ale nepotkal nikoho. Snažil se přemýšlet, pochopit to, čeho se stal svědkem. Pomalu se mu začínalo rozjasňovat.
Venku řekl: "Jsem v pořádku, Lauro. Chci se ještě podívat na něco na druhém konci a potom se vrátím domů." Stěží slyšel, co odpověděla, ale uvědomil si, že její odpověď přišla okamžitě; musela celou tu dobu čekat na jeho zavolání. Cítil se lépe.
Vepředu svítilo mdlé Slunce. Skútr s Martym v sedle překonal tím směrem vzdálenost padesáti kilometrů podél X během několika málo minut. Mnohem rychleji, než lidé uvnitř dokončí svou pouť, pomyslel si.

Bez problémů znovu vnikl dovnitř přetlakovou komorou, tentokrát blízko lodní přídě. Na tomto konci silového kanálu visel velikánský kvádr a kladkostroj, který poskytne několika stům lidí značnou mechanickou podporu, až přijde opět čas pohnout masivním trupem lodi směrem ke Slunci.
Nepozorován se zastavil na chvilku u jeslí, kde několik žen pečovalo o malé děti. Když se díval skrz díru v pažení, kudy kdysi vedlo nějaké potrubí, měl dojem, že jedno z batolat ho uvidělo a zasmálo se na něho.
"Co se stalo?" zeptala se Laura netrpělivě, když vyčerpaně vystoupil ze sprchového koutu na palubě Clem a zabalil se do županu. Šok, který prožil, že nyní zrcadlil i v její tváři.
"Lidé," řekl a posadil se. "Jsou tam živí lidé. Lidé ze Země."
"Jsou v pořádku?"
"Jistě. Je to prostě - och, Bože!" V krátkosti jí všechno vylíčil. "Musí to být potomci těch, kteří přežili katastrofu, ať už byla jakéhokoliv druhu. Fyzicky neexistuje žádný důvod, proč by nemohli žít, když o tom přemýšlíš... dokonce se tam mohou rodit i děti, do určitého počtu. Mají rostliny kvůli kyslíku - vsadím se, že jejich vzduch je stejně dobrý jako náš. Zařízení na recyklaci jídla a vody, poháněné vodíkovými agregáty, které současně poskytují světlo a gravitaci... mají téměř všechno, co potřebují. Všechno, kromě pohonných hmot." Opět s povzdechem zavřel oči.
Bylo pro něho obtížné přestat mluvit.
Laura chvíli mlčela, snažila se to všechno pochopit. "Ale když mají vodíkové lampy, nemohli by s nimi něco udělat?" zeptala se nakonec.
"Využít je alespoň k nějakému pohonu, i kdyby třeba slabému? Jen jednou se odrazit, a pak by se už pohybovali." Marty o tom přemýšlel. "Trochu větší rychlost by jim nepomohla." Posadil se zpříma a otevřel oči. "A každý den by měli mnohem méně práce. Umím si představit, že příliš mnoho volného času by pro ně všechny znamenalo zhoubu. Udrželi si vůli jít dál, pokračovat, a byli natolik inteligentní, že naši vhodný způsob života, který jim zabránil, aby zdivočeli a navzájem se pobili. Jejich systém se vyvíjel, fungoval i pro jejich děti a vnuky, a pak..." Pomalu se postavil.
Laura ho následovala do kontrolní místnosti.
Na obrazovce teleskopu byl stále ještě ostrý obraz prastaré kosmické lodi.
"Celá ta léta," zašeptala Laura. "Taková hrozná doba."
"Uvědomuješ si, co dělají?" zeptal se tiše. "Oni nejsou jen zabráni do tkaní, hudby a kreslení vzorů, to není pouhé přežívání. Za několik hodin vstanou, začnou nový pracovní den. Dovezou kotvu číslo jedna zpět na předek lodi a pustí ji. To je jejich ranní práce. Potom někdo, kdo zůstal vzadu, zvedne kotvu číslo dvě, a hlavní skupina začne táhnout za číslo jedna, tak, jak jsem to viděl před chvílí sám, a jejich loď se začne pohybovat směrem ke Slunci. Každý den stejný rituál, každý den jsou o padesát kilometrů blíž k domovu. Miláčku, ti lidé jdou domů a táhnou svou loď s sebou. Nyní to už pro ně musí být náboženský obřad, nebo něco podobného..." Objal ji kolem ramenou.
"Marty - jak dlouho jim to bude trvat?"
"Vesmír je veliký," řekl nevýrazným hlasem, jakoby recitoval něco, co se musel naučit zpaměti. Po několika okamžicích pokračoval: "Jak jsem řekl, i kdyby se pohybovali o něco rychleji, nebylo by jim to moc platné. Řekněme, že každý den ujedou padesát kilometrů. To je za dva tisíce let - kolem třiceti šesti milionů kilometrů. To se skoro rovná vzdálenosti z Marsu na Zemi. Ale oni mají před sebou ještě dlouhou cestu, než se dostanou do sousedství oběžné dráhy Marsu. My jsme tady hodně daleko za Plutém. Jsou prakticky tam, kde začali." Unaveně se usmál. "Ve skutečnosti nejsou daleko od domova, tedy pro mezihvězdnou loď. K nehodě došlo téměř na prahu jejich vlastního slunečního systému, a oni k tomu prahu stále ještě kráčí."
Laura přistoupila ke komunikátoru a začala ho nařizovat pro výzvu Vesmírné flotile. Potom se zastavila: "Jak dlouho by jim ještě trvalo, než by se dostali do blízkosti Země?"
"To by dříve zamrzlo peklo. Ale oni to nevědí. Anebo možná vědí, ale nevadí jim to. Musí jít stále dál, tahat tu proklatou kotvu den za dnem, rok za rokem, snad sem tam vynechají, když slaví nějaký svátek... Nevím, jak to dělají. Pracují a zpívají a mají pocit, že něčeho dosáhli... a ve skutečnosti tomu tak opravdu je. Mají před sebou cíl a jdou za ním.
Zajímalo by mě, co řeknou naší Zemi, co si o ní budou myslet."
Laura pomalu dokončila ladění komunikátoru.
Marty ji pozoroval. "Jsi si jistá?" ozval se náhle s pochybnostmi v hlase."Víš, co se jim chystáme udělat?"
Ale Laura už poslala výzvu.
Ať to dopadne jakkoliv, dlouhá cesta domů byla téměř u konce.
přeložila Ivana Černá